

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. przy Al. (...), zawiązana umową w dniu 6 lipca 1988 r., prowadziła działalność gospodarczą, której przedmiotem była realizacja projektów budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków. Prezesem Zarządu spółki był M. K. (1), który był zgłoszony do Urzędu Skarbowego W. P. jako osoba obowiązana do terminowego wpłacania organowi podatkowemu pobranych kwot tytułem podatków.

Dnia 19 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga wydał nieprawomocny wyrok w sprawie I. J., która była zatrudniona w (...) sp. z o.o. w Ł. w charakterze sekretarki. Sądu ustalił, że w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 31 stycznia 2007 r. I. J. przeprowadziła szereg operacji bankowych, w wyniku których dokonała transferu środków pieniężnych z rachunków spółki na własne prywatne konta w łącznej kwocie 331.678,68 zł.

W okresie 2011 r. do 2015 r. (...) sp. z o.o., wobec problemów finansowych, dokonywała nieregularnych wpłat należności podatkowych do odpowiednich Urzędów Skarbowych. Dział Rachunkowości Podatkowej Urzędu Skarbowego W. P. w dniu 23.09.2013 r. przekazała zawiadomienie o naruszeniu przepisów podatkowych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. dotyczące niewpłacania podatku PIT-4R za 5-12/2012 r. na łączną kwotę 23.786,00 zł oraz niepłacenia podatku od towarów i usług za (...) i (...) r. w ustawowym terminie.

(...) sp. z o.o. w Ł. nie wpłaciła w ustawowym terminie łącznie kwoty 316.901,73 zł tytułem podatku od towarów i usług za następujące miesiące:

- grudzień 2011 r.,
- styczeń-kwiecień i czerwiec-grudzień 2012 r.,
- styczeń-grudzień 2013 r.,
- styczeń, marzec-maj, lipiec-grudzień 2014 r.,
- styczeń-grudzień 2015 r.

(...) sp. z o.o. w Ł. nie wpłaciła w ustawowym terminie podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu wypłaconych pracownikom wynagrodzeń, w łącznej kwocie 55.475,50 zł, za miesiące:

- grudzień 2011 r.,
- styczeń-luty, kwiecień-grudzień 2012 r.,
- marzec-grudzień 2013 r.,
- styczeń-lipiec, wrzesień-grudzień 2014 r.,
- styczeń-grudzień 2015 r.

(...) sp. z o.o. w Ł. złożyła do sądu wnioski o ogłoszenie upadłości, który postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2018 r. został oddalony.

M. K. (1) dnia 2 maja 2018 r. rozwiązał umowę o pracę z (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł..

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2017 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P. wszczął dochodzenie w sprawie o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks polegające na uporczywym niewpłacaniu w terminie ustawowym do 25 dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu na rachunek Urzędu Skarbowego W. P. z siedzibą w W. przy ul. (...) podatku od towarów i usług podatnika Zakład Usług (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) za miesiące: grudzień 2011 r., styczeń-kwiecień, czerwiec-grudzień 2012 r., styczeń-grudzień 2015 r. w łącznej kwocie 316.901,73 zł co stanowiło naruszenie art. 103 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług. Tym samym postanowieniem wszczął dochodzenie o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 kks dotyczące niewpłacania przez płatnika Zakład Usług (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) na rachunek Urzędu Skarbowego W. P. z siedzibą w W. przy ul. (...) w terminie ustawowym tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych pracownikom wynagrodzeń, zaliczek na w/w podatek za miesiące: grudzień 2011 r., styczeń-luty, kwiecień-grudzień 2012 r., marzec-grudzień 2013 r., styczeń-lipiec, wrzesień-grudzień 2014 r., styczeń-grudzień 2015 r., w łącznej wysokości 55.475,50 zł czym naruszono przepis art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 25 lipca 1991 r.

W dniu 16 sierpnia 2017 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. P. w W. wydał postanowienie o przedstawieniu M. K. (1) zarzutu popełnienia przestępstwa skarbowego z art. art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 kks oraz wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zawiadomienia o naruszeniu przepisów podatkowych z dnia 23 września 2013 r. (k. 1-3), raportów „zaległości”, „nieterminowe wpłaty”, „upomnienia”, „tytuły wykonawcze” z podsystemu KONTROLA wygenerowanych przez Urząd Skarbowy W.-P. (k. 4-23, 125, 127), informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (k. 25-29), odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców KRS (k. 130-133v), zgłoszenia w zakresie wyznaczenia osób do obliczania, pobierania i wypłat podatków przez płatnika (k. 51), deklaracji rocznych o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za lata 2011-2015 (k. 52-62), wydruku z K. (k. 82), zestawienia danych z deklaracji CIT-8 (k. 134), rozwiązania umowy o pracę i świadectwa pracy M. K. (2) (k. 162-164), postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w przedmiocie oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości (k. 165-170), wyroku wraz z uzasadnieniem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie (k. 176-205), raportu pt. lista zaległości wraz z odsetkami na dzień 14.09.2018 (k. 209-210), załącznika do pisma z dnia 8.11.18 r. (k. 221), pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. z dnia 21 listopada 2018 r. (k. 226), zeznania E. R. (k. 71), zeznań A. S. (k. 222-224), zeznań T. C. (k. 224-225), wyjaśnień oskarżonego (k. 211-213).

W trakcie rozprawy głównej oskarżony M. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i stwierdził, że niepłacenie w terminie podatków nie było celowe. Wskazał, że w 2003 r. spółka była okradana przez nieuczciwego pracownika. Ta sytuacja spowodowała zachwianie sytuacji finansowej spółki. Wskazał, że to on zajmował się odprowadzaniem podatków. Podkreślił, że VAT był odprowadzany, ale nie w wysokości jaka się należała, odprowadzано mniej niż powinno. Potwierdził, że zarząd spółki był świadomy zaległości wobec Urzędu Skarbowego. Wypłacał wynagrodzenia dla pracowników w gotówce. (k. 211-214).

Sąd zważył co następuje:

Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) (k. 211-213) w zakresie w jakim podał on, że spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. od 2003 r. miała zachwianą sytuację finansową, co spowodowało, że w 2016 r. złożyła wniosek o upadłość. Wzięto pod uwagę również twierdzenia, że to na oskarżonym spoczywał obowiązek zapłaty podatków i że spółka płaciła VAT w niższej wysokości niż wymagana, wysokości pobieranego przez oskarżonego wynagrodzenia, dokonywanych rozliczeń oraz kwestii świadomości zarządu o zaległościach wobec Urzędu Skarbowego. W zakresie natomiast uzyskiwanego przez spółkę dochodu Sąd uznał, że nie są to informacje istotne w niniejszej sprawie, gdyż postępowanie nie dotyczy kwestii dochodów spółki, bądź przychodów, lecz nieterminowej płatności należności z tytułu podatków od towarów i usług oraz zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych.

Przesłuchany w charakterze świadka A. S. (k. 222-223), członek zarządu spółki (...) sp. z o.o. potwierdził, że spółka (...) uiszczala podatek od towarów i usług oraz podatek dochodowy od osób fizycznych niesystematycznie oraz w niepełnych wysokościach. Powód takiego działania upatrywał w powstałych problemach finansowych spowodowanych niepłaceniem przez dłużnika należności na rzecz spółki oraz przetransferowaniem przez I. J. na swoje prywatne konta pieniędzy należących do spółki. Sąd wziął również pod uwagę jego twierdzenia w zakresie w jakim podał, że z uwagi na trudną sytuację spółki starano się w pierwszej kolejności wypłacić wynagrodzenia pracownikom. Świadek wprost wskazał, że w okresie objętym aktem oskarżenia spółka nie miała pieniędzy i nie płaciła podatku od towarów i usług. Sąd również uwzględnił twierdzenia świadka w zakresie w jakim opisał on postępowanie w stosunku do I. J. oraz sposób postępowania w stosunku do powstałych należności podatkowych.

W dalszej kolejności Sąd uwzględnił zeznania świadka T. C. (k. 224) – byłego członka zarządu spółki (...). Świadek wsparł wyjaśnienia oskarżonego oraz świadka A. S. swoimi twierdzeniami w zakresie powodów nieregulowania należności podatkowych. Również powoływał się na priorytetowe wypłacanie wynagrodzenia pracownikom, a dopiero w następnej kolejności regulowanie pozostałych zobowiązań.

Sąd również uwzględnił zeznania E. R. w zakresie w jakim wskazała zakres swoich obowiązków pełnionych na rzecz spółki (...) oraz poziom posiadanej wiedzy.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd opierał się na przedstawionych przez organ finansowy raportach pt. „zaległości”, „nieterminowe wpłaty”, „upomnienia”, „tytuły wykonawcze” z podsystemu KONTROLA wygenerowane przez Urząd Skarbowy W.-P. (k. 4-23, 125, 127). W ocenie Sądu treść tych dokumentów, w sposób nie budzący wątpliwości potwierdza, że (...) sp. z o.o. w rzeczywistości nie dokonywała zapłaty pełnych należności z tytułu podatku od towarów i usług oraz zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych. Wskazane raporty pozostawały również w zgodzie z twierdzeniami oskarżonego oraz świadków – aktualnych, bądź byłych członków zarządu przedmiotowej spółki. Te dokumenty pozostawały również w zgodzie z dokumentacją przedstawioną przez obrońcę oskarżonego na rozprawie w dniu 8.11.18 r. (k. 221).

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego w postaci zawiadomienia o naruszeniu przepisów podatkowych z dnia 23 września 2013 r. (k. 1-3), informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (k. 25-29), odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców KRS (k. 130-133v), zgłoszenia w zakresie wyznaczenia osób do obliczania, pobierania i wypłat podatków przez płatnika (k. 51), deklaracji rocznych o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za lata 2011-2015 (k. 52-62), wydruku z K. (k. 82), zestawienie danych z deklaracji CIT-8 (k. 134), rozwiązania umowy o pracę i świadectwa pracy M. K. (2) (k. 162-164), postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w przedmiocie oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości (k. 165-170), wyroku wraz z uzasadnieniem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie (k. 176-205), raportu pt. lista zaległości wraz z odsetkami na dzień 14.09.2018 (k. 209-210), załącznika do pisma z dnia 8.11.18 r. (k. 221), pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. z dnia 21 listopada 2018 r. (k. 226), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

Sąd miał na względzie, że zgromadzony materiał dowodowy w niniejszej sprawie miał zasadniczo jednorodny wydźwięk, który nie kwestionował poczynionych przez organ finansowy ustaleń. Oskarżony oraz inni członkowie zarządu spółki (...) upatrywali wyłączenia odpowiedzialności oskarżonego wobec trudnej sytuacji finansowej spółki.

W świetle tak ukształtowanego materiału dowodowego zebranego w trakcie postępowania przygotowawczego, Sąd uznał, iż okoliczności popełnienia czynów objętych aktem oskarżenia przez oskarżonego M. K. (1) nie budzą wątpliwości.

W odniesieniu do zarzutu z punktu pierwszego tut. Sąd stanął na stanowisku, że M. K. (1) dopuścił się popełnienia wykroczenia skarbowego wskazanego w art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do regulacji zawartej w art. 9 § 3 kks, zgodnie z którą za przestępstwa lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej. Na kanwie niniejszej sprawy nie budziło wątpliwości, że taką osobą jest właśnie M. K. (1). Przede wszystkim należy wskazać, że oskarżony był w inkryminowanym okresie prezesem zarządu spółki zalegającej z należnościami podatkowymi. Po drugie, został on wskazany jako osoba odpowiedzialna za terminowe wpłacanie organowi podatkowemu należnych kwot (k. 51). A po trzecie, zarówno oskarżony, jak i inni świadkowie potwierdzili, że to M. K. (1) był faktycznie odpowiedzialny za kwestie rozliczeń z organami podatkowymi.

Następnie należy przywołać, że popełnia wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku. Na zaistnienie znamienia uporczywego niewpłacania podatku w terminie, będącego warunkiem odpowiedzialności za przywołane wykroczenie skarbowe, może wskazywać zarówno cykliczność zachowań podatnika, polegająca na umyślnym niestosowaniu się do wymogu terminowego płacenia podatku, jak i jednorazowe, ale długotrwałe zaniechanie przez niego uregulowania podatku płaconego jednorazowo, mające miejsce już po terminie płatności tego podatku, a więc gdy ma on uregulować go już jako zaległość podatkową, jeżeli zachowanie to wskazuje, że zamiarem podatnika w momencie upływu terminu płatności podatku było uporczywe jego niewpłacanie, a więc odsunięcie uregulowania tego podatku na dłuższy okres. (vide postanowienie SN z dnia 28.11.2013 r., sygn. akt I KZP 11/13, LEX nr 1394031). Na kanwie niniejszej sprawy Sąd ustalił, że spółka (...) nie wpłaciła w ustawowym terminie łącznie kwoty 316.901,73 zł tytułem podatku od towarów i usług za następujące miesiące: grudzień 2011 r., styczeń-kwiecień i czerwiec-grudzień 2012 r., styczeń-grudzień 2013 r., styczeń, marzec-maj, lipiec-grudzień 2014 r. oraz styczeń-grudzień 2015 r. Rozmiar okresu objętego aktem oskarżenia oraz wartość należności podatkowej niewątpliwie wskazują, iż niewpłacanie w terminie podatku miało charakter uporczywy. Sąd w tym zakresie, pomimo podniesionego sprzeciwu przez obronę nie miał wątpliwości.

Co więcej Sąd rozpoznając zarzut z punktu pierwszego aktu oskarżenia dopatrył się zaistnienia czynu ciągłego opisanego w art. 6 § 2 kks. Należy bowiem zauważyć, że spółka (...) wielokrotnie dopuszczała się nieregulowania podatku, działając w krótkich odstępach czasu, które nie przekraczały 6 miesięcy. Jednocześnie dokonywała wskazanego czynu z góry powziętym zamiarem związanym z trudną sytuacją finansową oraz potrzebą w pierwszej kolejności wypłaty wynagrodzeń na rzecz pracowników. Sąd dokonał ustalenia, że zachowanie spółki (...) obejmowało jednorodne naganne zachowania. Dokonywała ona bowiem wielokrotnie niepłacenia podatku od towarów i usług w okresie od 2011 r. do 2015 r. Mając to na względzie Sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu poprzez ustalenie, że zachowania oskarżonego, odpowiadającego z uwzględnieniem brzmienia art. 9 § 2 kks stanowiły czyn ciągły.

Następnie, wobec zgłoszenia przez obrońcę możliwości przedawnienia wskazanego wykroczenia należy przypomnieć, że przedawnienie karalności wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks następuje z upływem roku, mając na względzie dzień ostatniego ustawowego terminu zapłaty podatku objętego opisem czynu. Wobec tego oceniając okres przedawnienia znaczenie ma okoliczność, że ostatnim zachowaniem, na które składał się czyn objęty aktem oskarżenia było nieuiszczenie należności za grudzień 2015 r. Termin zaś płatności tej należności upływał 25 stycznia 2016 r., co wynika wprost z brzmienia art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług. Następnie należy podkreślić, w ślad za Sądem Najwyższym (wyrok SN z dnia 17 listopada 2014 r., sygn. akt III KK 226/14, LEX nr 1551344), że ustawodawca, przyjmując w art. 44 § 4 kks rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia od czasu nastąpienia skutku, powiązał to nie z samym skutkiem jako rezultatem określonego czynu zabronionego, lecz ze skutkiem jako warunkiem sine qua non dokonania przestępstwa (wykroczenia) skarbowego. Bez wątplenia dokonanie wykroczenia z art. 57 § 1 kks nie zależy od nastąpienia skutku określonego w kodeksie karnym skarbowym, ponieważ dla przyjęcia, że doszło do jego dokonania, wystarczające jest samo nie wpłacenie podatku w terminie, jedynie pod warunkiem, że było to zaniechanie o charakterze uporczywym. Tak więc w wypadku tego wykroczenia unormowanie art. 44 § 4 kks nie ma zastosowania, natomiast bieg terminu jego przedawnienia liczony musi być zgodnie z regulacją art. 44 § 3 kks. Stąd termin przedawnienia rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Mając to na względzie przedawnienie wykroczenia nastąpiłoby z końcem 2017 r. Jednocześnie postępowanie w sprawie zostało

wszczęte postanowieniem z dnia 29 czerwca 2017 r. (k. 30), a przeszło w fazę ad personam dnia 16 sierpnia 2017 r. (k. 66) wobec wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów. Stąd zastosowanie będzie miał art. 51 § 2 kks, a niniejsze wykroczenie uległoby przedawnieniu z końcem roku 2019.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zarzutu z punktu drugiego tut. Sąd stanął na stanowisku, że M. K. (1) dopuścił się popełnienia przestępstwa skarbowego wskazanego w art. 77 § 2 kks w zw. z art. 77 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w zakresie zarzutu z punktu drugiego aktu oskarżenia zastosowanie ma również art. 9 § 3 kks regulujący odpowiedzialność oskarżonego.

Następnie analizując dyspozycję art. 77 § 1 kks, do której odwołuje się art. 77 § 2 kks, należy przypomnieć wciąż aktualną tezę Sądu Najwyższego z wyroku z dnia 16 maja 2002 r. o sygn. akt IV KKN 427/98 (LEX nr 56067), zgodnie z którą "pobranie" przez płatnika od podatnika kwot zobowiązania podatkowego nie musi polegać na fizycznym przejęciu od podatnika określonej kwoty stanowiącej część tzw. wynagrodzenia brutto podatnika, gdyż pracodawca (jako płatnik zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych) nie dokonuje wypłaty pracownikowi (płatnikowi) kwoty wynagrodzenia brutto i nie odbiera mu następnie kwoty stanowiącej zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych. Przez "pobranie kwot zobowiązania podatkowego" należy więc rozumieć czynność techniczną polegającą na potrąceniu, czyli wypłaceniu pracownikowi wynagrodzenia po odliczeniu uprzednio obliczonej zaliczki (tzw. wynagrodzenie netto). Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej płatnika jest natomiast, czy posiada on środki finansowe na odprowadzenie pobranego podatku dochodowego na bieżącą produkcję, wypłatę wynagrodzenia dla pracowników czy też spłatę zobowiązań wobec kontrahentów.

Wobec powyższego, należało uznać, że zachowanie spółki (...) wyczerpywało typ uprzywilejowany, uregulowany w art. 77 § 2 kks, dotyczący małej wartości niewpłaconego podatku. M. K. (1), w którego obowiązkach należała terminowa płatność zobowiązań podatkowych w imieniu (...) sp. z o.o., w okresie od grudnia 2011 r. do grudnia 2015 r. nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do dnia 20 każdego miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych pracownikom wynagrodzeń, zaliczek na wskazany podatek, w łącznej wartości 55.475,50 zł. Wskazana kwota stanowi natomiast małą wartość uregulowaną w art. 53 § 14 kks, gdyż nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Jednocześnie oskarżony dopuścił się popełnienia wskazanego czynu w warunkach art. 6 § 2 kks, gdyż podejmował on szereg zachowań polegający na nieregulowaniu zobowiązania podatkowego w postaci nieuiszczania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, przerwa pomiędzy tymi zrachowaniami nie przekraczała okresu 6 miesięcy, a dokonywał tego w wykonaniu z góry powziętego zamiaru związanego z sytuacją finansową spółki oraz chęcią w pierwszej kolejności wypłaty wynagrodzeń na rzecz pracowników.

Następnie należy podkreślić, że oskarżony w toku postępowania karnoskarbowego upatrywał braku swojej odpowiedzialności, w tym, że okoliczności związane ze złą kondycją finansową spółki zmusiły go do zaniechania terminowych płatności należności publicznoprawnych. Podkreślał on również, że wyższym priorytetem było dla niego uiszczenie należności z tytułu wynagrodzeń dla pracowników, niż dokonywanie zapłaty podatków. Oceniając wskazaną argumentację, należy wskazać, że jest ona niewątpliwie niezasadna. Przede wszystkim Sąd dopatrył się próby nawiązania do regulacji karnej z art. 26 kk, statuującej możliwość powołania się na stan wyższej konieczności. W tym miejscu należy podkreślić, że na gruncie odpowiedzialności karnoskarbowej nie jest dopuszczalne powoływanie się na stan wyższej konieczności z uwagi na brak recepcji art. 26 do kodeksu karnego skarbowego, co wynika wprost z brzmienia art. 20 § 1 i 2 kks. Należy również podkreślić, że motywacja sprawy w tym wypadku nie decyduje zaistnieniu, bądź nie odpowiedzialności karnoskarbowej, może ona natomiast wpływać na wymiar orzeczonej kary, co miało również miejsce na gruncie niniejszej sprawy.

Oceniając następnie winę oskarżonego należy wskazać, że zarówno w odniesieniu do czynu z punktu pierwszego, jak i z punktu drugiego aktu oskarżenia, można ocenić jej stopień na znaczny. Przede wszystkim Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności wyłączających winę na kanwie niniejszej sprawy. Oskarżony jest osobą zdrową, jego zdolność

rozpoznawania znaczenia czynu nie jest ograniczona, ani wyłączona. Również jego rozwój psychiczny, społeczny i psychologiczny wskazuje na to, że potrafił w czasie popełnienia czynu rozpoznać jego naganny charakter i zdawał sobie sprawę jak powinno wyglądać postulowane zachowanie, zgodne z literą prawa.

Odnosząc się następnie do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów należało mieć na uwadze brzmienie art. 53 § 7 kks i ocenić ten stopień jako niski.

Sąd ustalił, że w zakresie popełnienia wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej oscyluje wokół małej wartości wskazanej w art. 53 § 14 kks. Jednocześnie przy przestępstwie z art. 77 § 2 kks stanowiła ona wartość bliżej dolnej granicy warunkującej odpowiedzialność za przestępstwo i wykroczenie. Pomimo, że Sąd dopatrzył się zamiaru bezpośredniego zarówno przy popełnieniu wykroczenia skarbowego, jak i przestępstwa skarbowego to wziął pod uwagę motywację sprawcy wskazującą na chęć w pierwszej kolejności zapłaty stosownego wynagrodzenia dla pracowników, co świadczyło o moralnie zasługujących na aprobatę pobudkach. Sąd również uwzględnił fakt, że spółka (...) sp. z o.o. utraciła płynność finansową w dużej mierze z powodu nierzetelności kontrahenta oraz jednego z pracowników.

Ustalając okoliczności łagodzące należało wskazać, że oskarżony pomimo swojego wieku nie był dotychczas karany, co świadczy o jego pozytywnej prognozie kryminologicznej.

Sąd nie dopatrzył się w stosunku do oskarżonego okoliczności obciążających.

Mając powyższe na uwadze, w zakresie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks Sąd wymierzył oskarżonemu M. K. (1) karę grzywny w wysokości 2000 złotych. Natomiast w zakresie przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 77 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks Sąd wymierzył oskarżonemu M. K. (1) karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając kwotę jednej stawki na 100 zł.

Sąd uznał orzeczone kary za adekwatne zarówno do stopnia winy, jak i społecznej szkodliwości popełnionych czynów. Sąd również doszedł do przekonania, że orzeczone kary realizującą swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę oskarżonego, ponadto są sprawiedliwe w odczuciu społecznym i uwzględniają osobiste możliwości finansowe oskarżonego.

Jednocześnie należy na marginesie wskazać, że w niniejszej sprawie Sąd nie dopatrzył się możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary określonej w art. 19 kks. Sąd ustalił, że wobec braku poczucia odpowiedzialności karnoskarbowej u oskarżonego, odstąpienie od wymierzenia kary nie wypełni celów tej kary.

Na podstawie art. 627 § 1 kpk. w zw. z art. 113 § 1 kks Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 770 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 700 złotych tytułem opłaty. Kwotę opłaty Sąd ustalił w oparciu o art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zaś na pozostałe koszty złożyła się kwota 20 zł tytułem ryczałtu za doręczenia oraz kwota 50 zł za informację z K..